

История на сумото

Едни от най-старите състезания по целия свят, още от времето на древния Египет, Монголия, Китай, Индонезия и други части на Африка, Азия и Европа, са били провеждани както сочат исторически доказателства, че в тези страни и то в тази форма на борба като сумо е съществувала. Сумото е национален спорт в Япония. В него се съчетават много древни ритуали, поради което неговата история е богата и дълга. Според японската легенда, описана в древния летопис „Кожики“, съдбата на японския остров трябвало да се определи от резултата от сумо схватка между две божества Такемиказачи и Такеминаката. Такемиказачи побеждава и по този начин определя кой ще управлява земята. Първото място на сумо схватка е отбелязано в храм в префектура Шинаме, според легендите, този спорт датира от преди около 15 000 години. Произходът му е религиозен и се основава на шинтоиски ритуали, а борбата се провежда в шинтоиски храмове и е била посветена на боговете с надежда за добра реколта. Състезанията се провеждат заедно с музика, четене на поезия, свещени танци и драма. По времето на периода Хейан (794- 1185г.) борците, който влизат от дясната страна, носят декоративен щифт коса, а тези от лявата носят игла. Победителят дава сувенира си на следващия рикиши. Мощният вожд Ода Нобунага (1534- 1582г.) , който е бил голям любител на сумото, е организиран турнири в замъка си. На един от турнирите, през февруари 1578г., над 15 000 сумисти се събират за участие, което предполага голяма популярност и масовост на практикуващите сумо. Тук за първи път се изготвя граничният ринг на дохиото.

През 1603г. Гражданските войни в Япония свършват. Токугава Иеасу става шогун и обединява цялата страна под свое управление. В следващите 250г. цари мир, а самураите, които нямали право да изразяват агресия, се насърчават да преобразуват бойните си умения във форми на изкуство. Те изучават кендо, сумо, и други бойни изкуства, като водят строг начин на живот, следвайки кода на Бушидо (пътят на война), който повелява лоялност, чест, човечност, уважение към учителя и изпълнение на задълженията. По това време е популярно така нареченото „улично сумо“ – мъжете се предизвиквали един друг и се събирали тълпи да ги гледат и аплодират. Победител бил този който хвърли противника си на земята или в тълпата. Често било невъзможно определянето на победител, което принудило ръководителите да се намесят. Шогуната Токугава забранява „уличното сумо“ и създава закон според който сумо се позволява само в полза на боговете. Борбите са използвани за събиране на средства за строеж на храмове и светилища или ремонт на стари такива. Създават се организации на „старейшините“, които служат за връзка между правителството, храма(длъжностните лица) и състезателите. Тези организации са били отговорни на организирането на състезанието и неговото прекратяване. Те също така създават места, където младите сумисти могат да бъдат обучени. В крайна сметка пенсионирания борци формират Kaisho днес известно като Nihon sumo Kyokai (Японска асоциация по сумо). Така те започват да организират турнирите.

Сумо популярността е концентрирана в Киото и Осака и не се разширява до Едо (древното име на Токио) . Така е докато силните борци Таниказе и Оногава не развиват сумото в Едо. Техните борби събират огромни тълпи зрители. Тук за първи път се позволява на жени да гледат официални сумо турнири. Постепенно сумо асоциацията в Едо става доминираща, а много млади състезатели от цялата страна се стичат, за да се обучават. Феодалите спонсорират най- силните борци, като голямата чест е церемониална престилка с лика на феодалното семейство, голямо обезщетение и статут на самурай ако не е вече такъв. Състезателите участващи в турнири се класират в *banzuke* (ранглиста). Сумо школите се организират в правилата изложени в професионалното сумо. То вече не се изпълнява само за боговете, а и за обикновените японци. Спортът сумо просперира и се превръща в едно от най- предпочитаните забавления в

Едо. През 1789г. Йошида Оиказа съдия от Кумамото, обявява себе си за главен представител на сумото, получава подкрепата на Шогуната и е лицензиран за съдия и йокозуна. Той, заедно с асоциацията на старейшините в Едо разработват правила-ритуали, които да се извършват преди мача. Десет дни по-късно Таниказе е първият йокозуна, представен на dohyo-iri (церемония по влизане в ринга). И до днес наследниците на Йошида присъстват на церемонията по издигане на йокозуна. По това време йокозуна не е бил официален ранг , а само е давал правото на борец да е официално представен. Първият йокозуна в ранглистата е Нишиноуми през 1890г. и едва през 1909г. рангът е официално установен.

От октомври 1833г. до 1907г. състезанията по сумо се провеждат на открито , в Рйогоко Екоин в източната част на Токио, което е и първото постоянно място за турнири по сумо. Доброволци обикалят навсякъде удрайки, барабани , като така подканят хората да дойдат да гледат състезанието- традиция запазила се и до днес.

Сумистите са сред първите японци, които поздравяват американците, отговорни за отварянето на търговските отношения между двете страни. В началото на 17в. Япония е затворена за влияние от външния свят. Японците немогат да напускат страната, а чужденците немогат да влизат. Комондор Пери от САЩ, през 1854г., пристига в Йокохама и успешно се договаря да започне търговия с Япония. Като жест на добра воля японските власти организирали сумо турнир за своите гости. Така комондор Пери и неговите спътници се превърнали в първите чужденци наблюдавали официален сумо турнир. Няколко години след посещението на комондор Пери, през 1868г. император Мейжи е възстановен на трона си. След векове на изолация японците се опитват да наваксат контактите си със останалия свят. Много от тях свалят кимоната и започват да носят западни дрехи. На мъжете им е забранено да носят мечове и трябва да приведат косите си като на западните хора, като изключение се прави само за сумистите. По това време обществото започва да приема сумото като „ варварско“ и „ старомодно“ , поради което посещенията на турнири намаляват и без финансовата подкрепа на феодалите сумо асоциацията изпада в трудна ситуация. Положението се подобрява след 1872г. когато императора започва да посещава сумо демонстрации и турнири което връща интереса на хората, а под негово влияние спонсори на сумистите стават не феодалите, а политиците и индустриалците. Така сумото започва

да се развива като национален спорт. През 1925г. в Императорския дворец пред принц Хирохито(които скоро става император) се играе турнир, а купата е дадена на победителя, която до днес е известна като Купата на императора и се провеждат 6 турнира годишно. Под насърчаването на императорския двор се обединяват сумо асоциациите в Токио и Осака, така се сформира Nihon Ozumo Kyukai (Японска сумо асоциация).

Професионалното сумо като спорт същност и характеристика

И така, какво представлява съвременното професионално сумо.

За ринг служи подиум, чиято площ е около 18 квадратни фута . Поставен на здрава глинена основа, подиумът е ограден с дебели въжета от оризова слама, чиито краища са зарити в земята. Схватките се провеждат във вътрешен кръг с диаметър, малко по-голям от 15 фута. В дворците на спорта покривът над ринга, напомнящ по форма покрива на шинтоистки храм, се окачва за тавана на залата. По-рано той се крепял на стълбове по ъглите. За покрива са закачени драперии с четири големи картини, символизиращи годишните времена.

В схватката за победител се признава този, който застави противника си да докосне пода или го принуди да излезе извън кръга. При това, достатъчно е подът да бъде докоснат с която и да е част от тялото - коляно, ръка или глава. Правилата строго забраняват всякакви удари с юмрук, пръсти или саблени с ръба на дланта, а също и ритници в гърдите и корема, както и атакуването на гърлото и областта между краката. Не-разделянето на борците по килограми често води до срещи на ринга между неравностойни партньори. Макар техниката безспорно да играе голяма роля в сумо, решаващо значение има все пак по-голямата маса.

Участниците в състезанията се разделят на два отбора - "Изток" и "Запад". В таблицата бандзуке списъкът на участниците се оглавява от борците от петте висши ранга, влизаци в категорията макуучи. Това са абсолютният шампион (йокодзума), шампионът (одзеки) и по-нататък секиваке, камусуби тамаегашира. Последната група обединява обикновените борци, а четирите първи, включващи около една четвърт от целия отбор, представляват елитът. След маегашира идва ред на нисшите

рангове джуро, макушитпа и др. Турнирът се открива със схватки на борците от нисшите рангове и завършва с финална среща на шампионите.

Титлата абсолютен шампион (йокодзуна) се появява преди около 300 години. От тогава с тази титла са били удостоени повече от 50 борци. Йокодзуна заема особено място в света на сумо. Даже и да загуби няколко срещи, той не губи титлата си дотогава, докато не излезе в оставка "по собствено желание". За да претендира за титлата йокодзуна, борецът трябва най-малко два пъти да е печелил първо място на големи шампионати, печелейки званието "шампион" (одзеки). Освен това трябва да има възможно най-добра репутация в очите на съдиите и своите събратя по ринг.

По време на шампионата, всеки ден преди началото на състезанията, минава парадът на участниците, дахьо-ири. С особен колорит се отличава преминаването на "висшата лига" (макуучи), когато двата отбора един след друг излизат на ринга, сякаш аплодирайки сами себе си. Пляскайки с ръце, всъщност те прогонват злите духове. Парадът достига своята кулминация с появата на йокодзуна, който излиза съпроводен от главния съдия и двама от най-добрите борци, единият от които носи церемониален меч. За разлика от останалите участници в парада на бедрата на абсолютния шампион заедно с красивия копринен пояс с висящо отпред парче плат е вързана масивна конопена препаска с провиснали зигзагообразни хартиени ленти. Това е шиндоистки талисман за борба с нечистите сили, които понякога също искат да погледат сумо. След това йокодзуна изпълнява ритуален комплекс от движения: пляска с ръце, за да привлече вниманието на боговете, протяга ръце настрани с дланите нагоре, за да покаже, че не държи оръжие. Накрая той вдига един след друг левия и десния си крак и силно тропа по ринга, прогонвайки по този начин нечистите сили. В края на деня, след последния мач, специално избран млад борец от ранга макушита изпълнява ритуален танц с лък. През епохата Токугава лъкът е бил най-голямата награда за шампиона, а танцът е символизирал тържеството на победата, благодарност към императора и съдиите.

Не по-малко колоритно от борците изглеждат и съдиите на ринга, годжи. Кимоното на съдиите е скроено по модел отпреди 600 години. С черните си шапчици те напомнят шинтоистки свещеници. Също като борците и съдиите се делят на рангове. Право да съдийства на схватката на шампионите има само татпе-годжи. Рангът на съдията личи по цвета на

кръглото му ветрило. Съдиите от висша категория имат право да ходят обути в чорапи (пгаби) и сламени сандали, а останалите съдийс-тват боси.

Преди схватката рикиши обикалят ринга, разпръсквайки с шепи "пречистваща сол". Лесно е да се досетим, че те правят това, за да прогонят натрапчивите нечисти сили. За един състезателен ден на ринга се натрупва около 15 кг сол.

Заставайки на изходна позиция, борците извършват церемонията "изтупване от прахта". Допирайки длани една о друга и разтваряйки ги след това широко настрани, те имитират движенията на човек, избърсващ ръцете си в слама.

Схватката се предшества непосредствено от психологическа борба, шикири. Стиснали ръце в юмрук, леко приведени напред, противниците бавно се приближават един към друг и се спират на разстояние около 60 см между двамата. Същевременно те си разменят заплашителни погледи, опитвайки се мислено да унищожат противника. В средните векове, когато шикири продължавало неопределено време, се случвало единият от противниците да не издържи на страшния поглед на другия и да се предаде без бой. Едва през 1928 г. времето за шикири се ограничава до 10 минути. По-късно то е съкратено до 7 минути, за да достигне през 1950 г. 2-4 минути.

Самата схватка продължава 5-7 минути и изобилства с напрегнати моменти, което личи особено ясно благодарение на исполинските размери на участниците. Голямото внимание към тялото и постоянните грижи за неговата доста своеобразна красота са неделима част от бита на рикиши. Най-ярко потвърждение за този култ са прическите на борците, на които те придават не по-малко значение, отколкото средновековните гейши.

Косите, сплетени на кок на темето, позволяват безпогрешно да разпознаем сумиста сред тълпата. Когато през 1871 г. император Мейджи издава указ за подстригване на косите, подобен на паметния указ на Петър I за подстригване на брадите в Русия, само рикиши, благодарение на застъпничеството на високопоставени правителствени чиновници, избягват общата участ. Високата прическа, по мнение на сумистите, не само служи за атрибут на традиционния декор, но и амортизира удара при падане. Днешните рикиши, както и техните предшественици от епохата Токугава с гордост носят на главата си оитомаге - пищен кок във формата на лист от дървото гинко. Не заслужилите още майсторско звание се задоволяват с по-скромната прическа тон-маге. В цяла Япония броят на майсторите на

сумистки прически е около 30. Затова повечето клубове ползват услугите на обикновени фризьори. Древна мъдрост за сумо гласи: "Главата се увенчава с прическа, бедрата се увенчават с кешьо-маваиш, а краката се увенчават с големи пръсти. Ако за големите пръсти на краката всеки има достатъчно ясна представа за ползата от тях, то на кешьо-маваши си струва да се спрем по-подробно. Зрителите, европейци и американци, обикновено възприемат кешьо-маваши като бандаж с незашита предница. Всъщност той има доста сложна конструкция. Широк е 68 см, дълъг е над 6 м и тежи до 10 кг. Поясът се изработва от златоткана, обикновено на ръка, коприна. Изработването му отнема около 2-3 седмици и струва доста скъпо - някъде около половин милион йени. Кешьо-маваши се използва преди всичко при тържествени церемонии. Той се сгъва шест пъти по широчина и се навива около "галията" така, че единият му край да увисне отпред. На този край има нарисувани различни хералдически символи, йероглифи с името на бореца, неговите тотемни покровители, понякога романтични пейзажи. За схватка рикиши излизали с тори-маваши, пояс, достигащ деветметрова дължина и широчина 80 см.

Правото да носят златоткан пояс имат само майсторите, принадлежащи към категорията макуучи. Сега в Япония ежегодно се провеждат шест големи шампионата по сумо. Три в Токио и по един в Осака, Нагоя и на остров Кюшу. Един шампионат продължава 15 дена. Всеки участник се бори веднъж дневно с различни противници. Победителят след последния шампионатен ден се награждава с Императорската купа. Освен това се раздават още три награди: на майстора, представил се най-достойно срещу шампиона; за боен дух и за техническо съвършенство. За да заслужи която и да е от тези награди, борецът трябва да спечели поне 8 от предложените му 15 схватки. След всеки турнир се появяват нови таблици бандзуке, издавани от Все-японската асоциация по сумо.

Професионалните сумисти получават звание в зависимост от тяхната категория. В зависимост от съблекалнята, която използват и от коя страна влизат на ринга стават членове на Източната или Западна страна. Най-високите звания са йокозуна (велик шампион), озеки (шампион) и секи-ваке (младши шампион).

Йокозуна е единственото постоянно звание в сумо. Тъй като един велик шампион не може да бъде понижен в ранг за слабо представяне, очаква се той да се откаже сам, ако не може повече да отстоява високите

изисквания на позицията си. До сега само 65 души са печелили титлата йокозуна, тъй като тази система съществува само от няколко века. Някои от най-великите шампиони от наше време са Футабаяма (йокозуна 1937-1945), който има процент на успеваемост 86,6% и 69 последователни победи; Тайхо (1961-1971), който е победител в общо 32 турнира и има 45 последователни победи; Китаноуми (1974-1985), който на 21 години и 2 месеца става най-младия йокозуна; Акебоно (1993-), който на 19 години става най-младия победител в турнир.

В професионалното сумо няма категории в зависимост от теглото и е обичайно огромен борец да се състезава с много по-малък от него. Теглото на бореца често допринася за победата, но скоростта, преценката за точното време на атаката и балансът също могат да определят изхода на мача и някой дребен бърз борец често взривява публиката, побеждавайки по-едри противници.

Обикновено новите попълнения борци се взимат още от основното училище и са предимно от провинцията. Ако семейството на момчето е съгласно, то се "осиновява" от ояката (началник на общежитието), самият той бивш борец, който се грижи за над 30 борци. Младежът тренира, яде и спи в общежитието и получава малка стипендия. Членове на едно общежитие не се състезават помежду си в турнирите. Животът на начинаещия сумист е много напрегнат. Дори и на най-обещаващите младежи обикновено им трябва поне 5 години за по-високо звание и да започнат да получават заплата като секитори (професионалист). В момента само 66 сумиста от общо 900 имат статут на секитори. Успелите да достигнат по-високите категории обикновено се женят и живеят извън общежитието, но за повечето борци то е единствения дом до края на спортната им кариера. Много от тях са принудени да се откажат поради болест или нараняване и рядко кариерата им продължава след навършване на тридесет години. Повечето общежития се намират в източната част на Токио. Ежедневието на борците от нисшите категории е строго разпределено. Сутрин те стават в 4 или 5 часа, слагат маваши и започват кейко (тренировка). Освен това са задължени да изпълняват различни поръчки на старшите борци, които имат привилегията да спят до по-късно.

Всяка година Японската асоциация по сумо организира шест 15-дневни турнира: три в Токио през януари, май и септември и по един в Осака, Нагоя и Фукуока през март, юли и ноември. Между големите турнири борците обикалят провинцията и участват в местни състезания,

което спомага за поддържането на интереса към спорта и набирането на нови попълнения. Първата "официална" арена за сумо Кокугикан била построена в токийския квартал Рьогоку през 1909 г. След Втората световна война Кокугикан била преместена в близкия квартал Курамае, където се намирала в продължение на четири десетилетия. През 1985 г. близо до първоначалното място до гара Рьогоку бе открито ново съоръжение с 11 000 места. По време на 15-дневните турнири борците с високи звания от категориите маку-ноучи и джурьо се състезават всеки ден. Тези от по-ниските категории макушита, санданме, джонидан и джонокучи се състезават само 7 от 15 дена. Целта, разбира се, е да се победи във възможно най-много двубои. Повече победи, отколкото загуби (8 победи от 15 мача или 4 победи от 7 мача), са достатъчни на бореца да запази званието си или да се издигне в по-висока категория. Победител в турнира става борецът макуноучи с най-много победи, като при равен резултат се играе финална среща.

Клекнал в ъгъла на ринга, победителят приема наградата като благодари чрез жестове, наречени тегатана (ръка със сабя). Победителят в турнира получава пари, трофеи и други награди, включително ориз и саке (оризово вино). Борците под категория озеки, поставили рекорди по време на турнира, получават три специални награди: за изключително представяне, за техника и за боен дух. Към тях има и парични награди.

Друго стимулиране на борците е системата кимбоши (златна звезда), връчвана на борец с по-ниско звание, успял да победи йокозуна. Всяка нова звезда кимбоши води до значително покачване на заплата на бореца.

Популяризиране на сумо извън границите на Япония.

Император Хирохито, страстен привърженик на борбата сумо, допринася за още по-голямото популяризиране на спорта. През май 1955 г. по време на токийския турнир Императорът въвел обичая да наблюдава един ден от всеки турнир, провеждан в Токио, от специално отредено място. Този обичай е продължен от останалите членове на императорското семейство. Дипломати и чуждестранни знаменитости, посещаващи страната, са чести гости на турнирите. Преди години е било немислимо чужденец да участва в сумо турнирите. Първият такъв е Шонджи Хагара

полу-американец, полу-японец, преди него е имало корейци, но понеже Корея е бивша японска колония те не се смятали за чужденци. Първите чужденци, оставили следи в професионалната японска сумо лига, са хавайски борци, които показват на японците че, и чуждестранните и японските сумисти започват от дъното и минават дълъг изнурителен път до успеха.

Първоначално извън Япония борбата сумо се практикува от членовете на задграничните японски общности, но от няколко десетилетия спортът започва да привлича и други националности. През шестдесетте години в Япония идват млади борци от Съединените щати, Канада, Китай, Корея, Монголия, Аржентина и тихоокеанския остров Тонга, за да се обучават в спорта. Някои от тях постигат изключителни успехи след преодоляването на езиковите и културни бариери. През 1993 г. Американецът от щата Хавай- Акебоно получава най-високото звание йокозуна.

Спортът печели популярност извън Япония главно благодарение на демонстративни турнири в Австралия, Европа, Съединените щати и други страни. Първият международен турнир по сумо е организиран от Японската сумо асоциация през 1980г. С това се слага началото на аматьорското сумо по целия свят. Такива турнири започват да се организират ежегодно, а на 10 декември 1992г. се учредява Международна федерация по сумо (IFS) и провежданото първенство се преименува на Световно първенство по сумо. На него вземат участие 25 държави, а организирането му става ежегодно. През 1995г. се създават 6 континентални федерации, като всяка от тях организира и провежда континентално първенство. Днес IFS има 88 членки и сумо се развива и практикува като вид спорт на всички континенти. Голяма промяна и безспорен успех е включването на жени в Световните първенства по сумо, което става през 2001г. на Световното първенство по сумо в Аомори, Япония.

През 1995г. в се създава и Европейския сумо съюз, като през същата година в град Инглощад , Германия се провежда и първото Европейско първенство по сумо. Провеждането на такива първенства става ежегодна традиция. През 2016г. организацията се преименува на Европейска сумо федерация. В нея членуват 24 държави.

Така сумото изминава дългия си път от спорт типичен за затвореното в себе си японско общество, до такъв практикуван от хора по целия свят, каквито са и всички останали видове спорт

Сумото в България

Според някои автори Кънева. Л. (2001г., 2003г.); Н. Димитров, Н. Берберов (1999г.), сумото в България поставя своето начало с учредителното събрание на Българската федерация по сумо, проведено на 23.11. 1994г., като за председател е избран Николай Димитров. Официално обаче Българска федерация по сумо е основана през 1995г. Това става с решение № 5744/ 13,06,1995г. на Софийски градски съд, като е регистрирана в съответствие със Закона за лицата и семейството. Първото участие на Световно първенство на българския отбор е на Третото Световно първенство по сумо за мъже проведено на 11.12.1994г. в Токио, Япония. Тук България има трима представители, в категория до 85кг- Антон Агонцев, категория до 115кг- Светослав Стоянов, категория над 115кг- Николай Димитров, тримата вземат участие и в отборната надпревара. С това се поставя началото на една традиция и основите на бъдещите български успехи свързани с този спорт. Първото участие на Европейско първенство за България е на Първото Европейско първенство, проведено на 20-21.09. 1995г. в Инглощад, Германия. Тук българският отбор е от 5 състезатели: Антон Агонцев до 85кг. , Петър Стоянов до 115кг. , Валентин Тошков до 115кг., Светослав Стоянов над 115кг. и Валери Николов над 115кг. На това първенство България печели 3 медала, които са първите за страната от първенство от такъв ранг, като единият от тях е златен. Първият българин Европейски шампион е Антон Агонцев , Валери Николов се класира на второ място , а Светослав Стоянов се класира на трето място в своята категория. Това е първият успех на българското сумо на международната сцена, които идва и съвпада с годината на основаването на Българската федерация по сумо. Първото Държавно първенство по сумо се провежда на 26-27.08.1995г. в сътрудничество между Българска федерация по сумо и НСА „Васил Левски“. На него вземат участие над 30 състезатели от 6 клуба, като първенството служи за определяне на участниците в Европейското първенство. Провеждането на Държавно първенство става ежегодна традиция за БФ по сумо, като на тези първенства се определя

националният отбор , откриват се нови таланти и те изиграват роля на катализатор за популяризирането на спорта сумо в България. През 2012г. Българска федерация по сумо организира Държавни първнства за 5 възрастови групи, като в тях вземат участие над 400 сумисти от над 30 клуба. Това показва ефекта от целенасочената работа на федерацията, през всичките години на съществуване за популяризиране на този спорт. Преди да започне приема на студенти със специалност сумо, клубът по сумо към НСА „ Васил Левски”използва студенти борци за участия на състезания . През 1997г.в НСА „Васил Левски“ за първи път има прием на студенти със специалност треньор по сумо, като първите специалисти се дипломират през 2001г. По този начин НСА „Васил Левски“ става първото висше учебно заведение в света, извън Япония, което включва в своята учебна програма спорта сумо. Това изиграва важна роля за развитието на спортните постижения в бъдещето, защото България вече разполага с подготвени специалисти в областта на спортната подготовка на сумистите. Положените усилия за развитието на сумото в България не остават неоченени в родината на този спорт. Така в многофункционалната спортна зала на НСА се изгражда зала по сумо, като оборудването за нея е дарение от Японското правителство. Залата е открита на 11 януари 2007г., като за нейното откриване пристига външният министър на Япония-Таро Асо. Посещение от такъв ранг е първото за България от 25 години и показва значението на този спорт за японския народ и уважението , което този народ отдава към хората, които се отдават на този спорт.

Международните успехи на българските сумисти.

Българските успехи в спорта сумо започват още от първото Европейско първенство на 20-21.09. 1995г. в Инглощад, Германия на което , Антон Агонцев става първият европейски шампион за България в категория до 85кг. На същото първенство още двама българи печелят отличия Валери Николов се класира на второ място , а Светослав Стоянов заема трето място в своята категория. Първият световен шампион е

Светослав Бинев на състезанието на 05.06.1998г. в Токио, Япония, като на следващата година повтаря успеха си на 04.05.1999г. в Риза, Германия. Това е началото на българските успехи на международна сцена. Тези успехи се редуват през годините, по-нататък, като българският национален отбор е сред първенците на всички Световни и Европейски първенства. Това се потвърждава от показаните резултати описани в таблица 1.

	Световни първенства	Европейски първенства
1място	5	75
2място	17	123
3място	28	212
общо	50	410

Таблица 1 спечелените медали от състезатели на БФ по сумо на Световни и Европейски първенства през годините.

От таблицата се вижда, че са спечелени общо 41 медала от Световни първенства, като 5 от тях са златни, 15 сребърни, 21 бронзови и 249 от Европейски първенства, като 51 от тях са златни, 90 сребърни и 153 бронзови. Първият медал е спечелен както вече се посочи на Първото Европейско първенство през 1995г. в Германия ,а последните медали са спечелени от Европейското първенство през 2012г. проведено в Будапеща, Унгария.

Емблематични личности на българското сумо

Светослав Бинев е първият българин световен шампион по сумо, както и първият европеец с такава титла, което става през 1998г. на Световното първенство в Токио, Япония. На Световното първенство през 1999г. в Риза, Германия същият защитава своята титла. Той е и Европейски първенец от Риза, 1998г. и Ярве, 1999г. , също така е и бронзов медалист от Европейското първенство в Риза, 1996г. За тези успехи Светослав Бинев е поздравен и награден лично от президента на Република България по това време Петър Стоянов.

Светослав Бинчев приема поздравления от президента Петър Стоянов

Петър Стоянов – деветкратен Европейски шампион, двукратен вице шампион и трикратен носител на бронзов медал от Европейско първенство. Печели Световната купа през 2009г. във Варшава, Полша. Двукратен вицесветовен шампион и носител на три бронзови медала от Световни първенства. Осемнадесет пъти национален шампион, изпълнявал длъжността старши треньор на националния отбор на България, дългогодишен член на управителния съвет на БФ по сумо. През Ноември 2009г. е избран за Председател на Българска Федерация по сумо. Със своите девет златни медала от Европейски първенства той е рекордьор по спечелени титли от Европейски първенства. Всепризнато е, че той е най-титлувания български и европейски сумист за аматьори.

Анна Методиева – на 28 август 2012г. печели първо място на Световните игри на бойните спортове в Пекин, Китай. Така става първата българска сумистка качила се на световният връх. Също така тя е и трикратна Европейска шампионка през 2009г. в Лозана, 2011г. във Варна и 2012г. в Будапеща. В своята кариера има спечелени и едно второ и едно трето място от Световно първенство, както и три трети места на Европейско първенство. Има богата колекция от медали, спечелени от международни

турнири от всякакъв ранг, Анна е и шесткратна национална шампионка, така тя е най-успешната българска сумистка. През 2009г. е избрана и за „Жена на годината“ - класацията на списание „Грация“ в категория спорт, което е също признание за безспорния и спортен талант.

Българи в света на професионалното сумо

Калоян Махлянов (Котоошу) - роден на 19 февруари 1983г. в село Джулюница, област Велико Търново. Той е 1бият чужденец и първият българин в Професионалната сумо лига. Със своите 203см. е най-високият действащ сумист в Професионалната сумо лига. Получава покана да се присъедини към сумо школата „Садогатаке“ през 2002г. и се възползва от нея. Дотогава Калоян е част от националния отбор по сумо на България и е състезател на клуба по сумо „НСА“ , като студент в „НСА Васил Левски“ . Получава прозвището „ Котоошу“ , което се превежда като „ Европейското Кото“ (Кото- национален японски музикален инструмент, подобен на „ Арфа“). След успехите си се превръща в един от символите на борбата сумо в Япония, като местните медии го сравняват с „Дейвид Бекъм“ на сумото. В момента Котоошу е с ранг Озеки вторият най - престижен ранг, първият европейец и петият чужденец, достигнал до този ранг. Той е първият Европейец спечелил Купата на Императора. Това става на 24 май 2008г., с което влиза в историята на Професионалната сумо лига. На 28 юли 2009г. президентът Георги Първанов го награждава с най- високото държавно отличие- орден „ Стара Планина“. Прекратява спортната си кариера през 2014г., след това основава собствена школа по сумо – Наруто бея. Вече е известен като ояката Наруто, с това Калоян се превръща в първия европейец собственик на школа в Японската сумо асоциация.

Президента Георги Първанов награждава Котоошу с орден „Стара Планина“

Вторият българин станал част от Професионалната сумо лига, през 2009г. включен в сумо школата „Тагоноура“ е Даниел Иванов (Аоияма) - роден на 19 юни 1986г. в град Елхово. Преди да замине за Япония Даниел е студент и състезател в НСА „Васил Левски“ , също така е част от националния отбор на България по сумо. Дебютира на Големия турнир през юни 2009г. и за 26 месеца се изкачва до най - висшата дивизия Макучи. На Големият турнир, през ноември 2011г., Аоияма получава наградата „ Боен Дух“, защото при дебюта си в дивизия „ Макучи“ постига баланс от 11 победи и 4 загуби. Като побеждава сумисти с много по високи рангове. През Август 2012г. Аоияма получава ранг „Комусуби“. Успява три пъти да заслужи награда за Боен дух.

